

www.foreverspace.com.mn

ပွင့်လှီး သန်းဆွေ

သန်းဆွေ

၏

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဂီတနက်သန်-ကိုစောညိန်း (၁၉၂၅-၁၉၅၂)

မြင်းခြံမြို့နယ်၊ နွားထိုးကြီးအပိုင် ရွာသာယာ၌ မွေးဖွား ခဲ့သည်။

ကိုစောညိန်းသည် ကာတွန်းဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာ တဦးလည်း ဖြစ်သည်။ (၁၉၃၈-၃၉)နှစ်၊ ကာတွန်းရုပ်စုံခေတ်မှစ၍ သမာဓိ သတင်းစာ၊ ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်၊ လင်းယုန်ဂျာနယ်၊ ရန်ကျော်ဂျာနယ်တို့ တွင် ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၅၀-ခုနှစ်က ဆန်းသစ်စ ကာလပေါ်အပျော်တမ်းအဖွဲ့မှ “ဝသန်ခါဦး” သီချင်းရေးသားပြီး ဂီတလောက၌ ထင်ရှားလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

စံပယ်၊ သစ္စာ၊ စိန်၊ မိုးသက်လေနှင့်၊ ပွင့်ဦး၊ နွေနှောင်း ဝသန်၊ ချစ်ပြုံးနှင့်ဆီ၊ ဝဏ္ဏပဘာဟူ၍ အပါအဝင် သီချင်း ပေါင်း ၃၇-ပုဒ် ရေးသားခဲ့သည်။

ညီဖြစ်သူ ကိုလှဝေ ရန်ဖြစ်လာရာမှ ကိုစောညိန်း ဝင်ရောက် ဖျန်ဖြေယင်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာရလျက် ကွယ်လွန်ရှာခဲ့သည်။ ကိုစောညိန်း ကွယ်လွန်ချိန်တွင် သူ၏အသက်မှာ ၂၇-နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

စာရေးဆရာ-သန်းဆွေ
(၁၉၂၆-၁၉၆၄)

ဆရာသန်းဆွေသည် စစ်ပြီးခေတ်တွင် ထင်ရှားလာသော... စာရေးဆရာ တဦးဖြစ်သည်။

“ချစ်ကြွေးမပြေ” အမည်ရှိ ဝတ္ထုရှည်ကြီးဖြင့် စတင်နာမည်ကြီးလာသည့် အလွမ်းစာရေးဆရာ တဦးလည်း ဖြစ်သည်။

သတင်းစာ ဆရာဘဝ၊ စာရေးဆရာဘဝများ၌ ကျင်လည်ခဲ့ယင်း ဝိတပညာကိုပါ မြတ်နိုးလေ့လာသူ တဦးဖြစ်ရာ... ထိုခေတ်က ဝိတလောက၌ နာမည်ကြီးလှသည့် “ဝိတနက်သန် ကိုစောညိန်း” နှင့် ရင်းနှီးသူ ဖြစ်၏။

“ပွင့်ဦး” သည် ဝိတနက်သန် ကိုစောညိန်း၏ နာမည်ကြီး သီချင်းတပုဒ်ကို မူတည်၍ ရေးဖွဲ့ထားသော တကယ့်အဖြစ်အပျက်များ သာ ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးဆရာ သန်းဆွေသည် ၁၉၆၄-ခု ဧပြီလ ၁၄-ရက်နေ့တွင် အင်းလျားကန်၌ ရေနစ်၍ သေဆုံးခဲ့ရရှာသည်။ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ၃၈-နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

ဤဝတ္ထုတွင်... ဝိတနက်သန် ကိုစောညိန်း၏ “အချစ်ဒဿနသစ်” ခံစားမှုအား ဆရာသန်းဆွေက... ဖွဲ့နွဲ့ထားသည်ကို ဖော်ပြလိုက်ပါကြောင်း...

ဗွင်ဦး

တယောဆရာလေး ကိုစောနိုင်နှင့် ကျွန်တော့်အား စာရေးဆရာ ကိုဘုန်းကြွယ်က မိတ်ဆက်ပေးခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်က ကိုစောနိုင်အား တယောဆရာ ဂီတသမား အဖြစ်နှင့် မသိခဲ့ရ။ ဆင်းရဲခြင်း အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်ဝန်းရံလျက်ရှိ သော မြန်မာစာရေးဆရာလောကကို ဝင်ရောက်ရန် လက်လှမ်းနေ သူ တစ်ဦးအနေဖြင့် သိခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်တော့်မှာမူ စာပဒေသာ မဂ္ဂဇင်းကို အောင်မြင်၊ တင့်တယ်တို့နှင့် တွဲဖက်၍ လုပ်ကိုင်နေချိန် ဖြစ်လေသည်။ အလုပ်အားလပ်ချိန်များတွင် ရောဂါသည် ကိုဘုန်း ကြွယ်ထံ အလည်အပတ်သွားယင်း ကိုဘုန်းကြွယ်နှင့် ထွေရာလေး ပါး စကားလက်ဆုံကျတတ်သည်။ ကိုစောနိုင်မှာ ကိုဘုန်းကြွယ်နှင့် အတူနေထိုင်သူ ဖြစ်သဖြင့် ကိုစောနိုင်နှင့်လည်း ဆုံကြရပေသည်။

သို့နှင့် တစ်နေ့တွင် ဂီတအကြောင်း စကားစပ်မိတော့မှ ကိုစောနိုင်မှာ တယောသက် ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိသော တယောဆရာ တစ်ဦးမှန်း သိရလေသည်။ တယောသာမက အခြားတူရိယာများ ကိုလည်း အသင့်အတင့် တီးမှုတ်တတ်သူ ဖြစ်ကြောင်းကို ကိုဘုန်း ကြွယ်က ပြောပြ၍ သိခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်၏ တောင်းပန်ချက် ကြောင့် သူ၏တယောသံကို ကြားရတော့သည်။

သူ့ တယောသံကား ပျော့လှသည်။ နွဲ့လှသည်။ ချွေလှသည်။

သန်းဆွေ

ငိုသံပါနေပါသည်။ အဆိုတော် မိန်းကလေးထံမှ အလွမ်းဇာတ်တစ်ခုကို နားထောင်နေရသည်နှင့် တူလှပေသည်။ သူ၏သီချင်းဆိုသံမှာ လည်း သူ့တယောသံကဲ့သို့ပင် ပျော့လှသည်။ နုလှသည်။ ချွေလှသည်။ အေးလှသည်။ သူ့တယောသံနှင့် သီချင်းသံကို ကြားရစက ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းနည်းသလို၊ ငိုချင်သလိုလို ဖြစ်ခဲ့မိ၏။

နောက်တစ်ကြိမ် ကိုဘုန်းကြွယ်ထံသို့ သွားသောအခါတွင် ကား ကိုစောနိုင်တစ်ယောက် သူ၏မိဘများထံသို့ ပြန်သွားကြောင်း သိရလေတော့သည်။ သူသည် မပြန်မီ လူသိနည်းသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ရှာပေသည်။

“ကိုစောနိုင်တော့ စာပေလောကကို စိတ်ပျက်တာနဲ့ လစ်သွားတာ ထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဟုတ်လား ကိုဘုန်းကြွယ်. . .”

“ဟုတ်မှာပါပဲ”

“ကိုယ့်လူက တယောထိုး အတော်ကောင်းတာပဲ။ တယော ဆရာလုပ်ယင် ထမင်းစားလောက်လျက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်ပါလိမ့်”

“တစ်ခါက ပြဇာတ်တစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်ဖူးသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူက ဂီတလိုက်စားတာမှာ ပညာတစ်ရပ်အနေနဲ့ လိုက်စားပေမယ့် ကြေးစားသမားအဖြစ်နဲ့ မခံယူဘူး”

“ဪ. . . ဪ. . .”

“နောက်ပြီး ဒီလူက ပန်းချီလည်း အတော်အတန်ဆွဲနိုင်တာပဲ။ ပန်းချီသင်တန်းတွေ ဘာတွေလည်း တက်ခဲ့တယ်”

“စမ်းကြည့်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ပွင့်ဦး

“စမ်းတော့ ဝင်စမ်းတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခက်တယ် ကိုသန်း
ဆွေ။ အနုပညာသမား၊ စာပေ ပန်းချီ ဂီတသမားတွေဟာ မသေရုံ
နေနိုင်တာကလွဲလို့ စီးပွားဖြစ် လုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ အတော်ခဲယဉ်းတယ်။
ဒီတော့ ဒီလောကထဲကို တော်ရုံတန်ရုံဟာ မဝင်နိုင်ဘူးပေါ့”

“ကိုစောနိုင်လည်း စိတ်ပျက်နေပြီ ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာဗျ။ ဒီလူက ဇွဲတော့ကြီးတယ်။ သူ့လုပ်
ချင်တာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တယ်။ နောက်ဆုတ်တတ်တဲ့
လူမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး”

ကိုဘုန်းကြွယ်ကား ယခုမရှိတော့ပြီ။

ကိုဘုန်းကြွယ် သေပြီးနောက်တွင်မှ ကိုစောနိုင်နှင့် ကျွန်
တော်မှာ ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းမိကြလေတော့သည်။ ကိုစောနိုင်နှင့်
နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့ချိန်ကား ကိုစောနိုင်မှာ ဂီတသမားသက်
သက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပေတော့သည်။ ဂီတဖြင့် ငွေမရှာသေး
ဘဲ အခြား လုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်နေသော်လည်း ဂီတကို ပို၍
အရေးထားလေသည်။ လုပ်ငန်းချိန် အခြားမဲ့၌ ကျန်နေသော
အချိန်တို့တွင် တူရိယာ တစ်ခုကို အခန့်သင့်သလို တီးမှုတ်နေတတ်
ပေသည် သီချင်းများကိုလည်း စပ်ဟပ်သီကုံးနေတတ်လေသည်။
တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်နှင့်အတူ စာပေ ဂီတအကြောင်းမှစ၍
လောကရေးရာ အဖြာဖြာတို့ကို ဆွေးနွေးတတ်ကြပေသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့အား တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ခင်မင်လာ
သည်နှင့်အမျှ သူ့ဘဝကိုလည်း စိတ်ဝင်စားလာမိတော့သည်။ သူ၏
ကြေကွဲဖွယ်ရာ သီချင်းများကို ဆိုရင်း နားထောင်ရင်း တိမ်မြုပ်နေခဲ့
ပြီဖြစ်သော သူ၏အတိတ်ကာလကို မှန်းဆကြည့်မိလေသည်။ သူ၏

သန်းဆွေ

အတိတ်ဖြစ်စဉ်ကို မေးလိုလှသော်လည်း ရင်တွင်းရှိ စိတ်မချမ်းသာမှုကို အနိုင်နိုင် ဖိနှိပ်ထားရဟန်တူသော သူ၏ အမူအရာကြောင့် မေးလိုသည့်စကားကိုပင် မမေးရက်ခဲ့ပေ။

လူတစ်ယောက်၏ ချစ်ဇာတ်လမ်းကို သူ့အလိုလိုပြောမလာဘဲနှင့် မေးမြန်းစုံစမ်းရသည်ဆိုခြင်းမှာ ကျွန်တော့်အဖို့ မလွယ်ကူလှပေ။ ထိုအချစ်ဇာတ်လမ်းမှာ ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တွေးမိသည့်ဇာတ်မျိုးဆိုပါက သာ၍ပင် အမေးရခက်လေသည်။

သို့သော် တစ်နေ့တွင် ကိုစောနိုင်သည် သူ၏ ချစ်ဇာတ်လမ်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို စပ်ခဲ့ရာ သူ၏ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော့်အား ပြောပြလေသည်။

သီချင်း၏အမည်ကို “ပွင့်ဦး” ဟူ၍ မှည့်ခေါ်ထားလေသည်။

“အသည်းလွှာ မဟီဝယ်၊ အမြစ်ဖြာယှက် တွယ်၊ အချစ်ညှာ ခက်ကာသွယ်၊ မာလာပင် နန်း ချစ်ပန်းငုံဖူးစအရွယ်. . .”

ကိုစောနိုင်နှင့် မခင်သိန်းတို့သည် ကျောင်းသားဘဝကပင် တစ်ကျောင်းတည်းတွင် ဆုံမိခဲ့ကြပေသည်။ အရွယ်တူ အတန်းတူ ဖြစ်ခဲ့ကြသော်လည်း ကိုစောနိုင်မှာ လူလတ်တန်းစား မိဘများမှ မွေးဖွားသူဖြစ်၍ မခင်သိန်းမှာ ပစ္စည်းရှင် သူဌေးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် ပညာသင်ချိန်တွင်ကား အယုတ်အလတ် အမြတ်ဟူ၍ ခွဲခြားမှုမရှိရကား ကိုစောနိုင်နှင့် မခင်သိန်းတို့မှာ

ပွင့်ဦး

ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြပေသည်။

ပစ္စည်းရှင်၊ ဓနရှင် သားသမီး မဟုတ်သော်လည်း ထက်မြက်သော အသိဉာဏ်ပညာတို့ဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသော ဦးနှောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ကိုစောနိုင်မှာ ကျောင်းတွင် ရေပန်းစားခဲ့လေသည်။ လူတော်တစ်ယောက်အဖြစ် ကျောင်းသူကျောင်းသားများစွာကပင် ချစ်ခင်အရေးပေးခြင်းကို ခံရပေသည်။ ဤသို့သော ခင်မင်အရေးပေးကြသည့် ကျောင်းသားကျောင်းသူများထဲမှ ထူးထူးကဲကဲကိုစောနိုင်အပေါ်တွင် ခင်မင်သူကား မခင်သိန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“ကိုစောနိုင်. . . ကိုစောနိုင်” ဟူသော အမည်မှာ မခင်သိန်း၏နှုတ်ဖျားတွင် သီးနေသကဲ့သို့ “အသိန်း. . . အသိန်း” ဟူသောအမည်မှာလည်း ကိုစောနိုင်၏ ရင်ထဲတွင် နှလုံးသွေး တိုးချက်နှင့်အမျှ ပေါ်ထွက်လျက်ရှိခဲ့ပေသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ အသိန်းဟာ တစ်ကျောင်းတည်း တစ်တန်းတည်း နေခဲ့ကြတဲ့ ကျောင်းနေဘက်ဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်အရွယ်ရောက်လို့ သွေးသားတွေပြောင်းလဲ၊ စိတ်ဓာတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး အချစ်ဆိုတဲ့ စေတသိက်ကလေး ငြိတွယ်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော့်အဖို့ ကျွန်တော်ချစ်ရမယ့်လူဟာ အသိန်းပဲလို့ ထင်မှတ်မိခဲ့တယ်။ ချစ်မြေပြင်နဲ့တူတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသည်းလွှာထဲမှာ ချစ်စေ့ချစ်ညှောက်လေး ဝင်ပေါက်ပြီး ချစ်ပင်စိမ်းလဲ့လဲ့မှာ ယိမ်းနွဲ့နွဲ့ ချစ်ပန်းစုံဟာဖြင့် ဖူးပွင့်ခဲ့တယ်”

ကိုစောနိုင်ကား ထိုချစ်ပန်းငုံလေးအား သူ၏ အသည်းလွှာကြားတွင်သာ တသင်းသင်းကြိုင်နေခဲ့သော်လည်း ထိုပန်းပွင့်၏ ပိုင်ရှင်အဖြစ် သူရည်မှန်းထားသည့် မခင်သိန်း၏ အသည်းလွှာသို့ တိုင်အောင် ရနံ့မကြူနိုင်ခဲ့ပေ။ မခင်သိန်း၏ ကြင်နာခြင်းရေစင်ကို

သန်းဆွေ

ခံယူကာ ချစ်ပန်းပင်မှာလည်း ရှင်သန်ကြီးမားခဲ့၏။ ချစ်ပန်းပွင့်အငုံ
မှာ ရနံ့တွေ တကြိုင်ကြိုင်ထုံခဲ့၏။ မခင်သိန်းကို စွဲမိ၍ ဖြစ်ပေါ်လာ
ခဲ့သည့် ချစ်ပန်းငုံမှာ မခင်သိန်းသာလျှင် ပန်ထိုက် ဆင်ထိုက်သည်
ဟု ထင်မှတ်စွဲယူခဲ့၏။ ထိုချစ်ပန်းပွင့်ကို ပန်ဆင်မည့်သူမှာ မခင်
သိန်းသာလျှင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်သည် ချစ်ပန်း
ခက်အား ဆထက်တိုး၍ ရင့်သန်စေခဲ့လေသည်။

“ကိုစောနိုင် ဒီကနေ့ ကျောင်းတက်နောက်ကျပါကလား။
ဘာတွေများ အလုပ်များနေလို့ပါလိမ့်။ သိန်းစိတ်ထဲမှာ လာမှလာပါ
တော့မလားလို့တောင် တွေးနေမိတာ”

“ကိုစောနိုင် မနေ့ညနေ အပြန်မှာ ခေါင်းကိုက်တယ်ဆို
တာက ဒီနေ့မနက်ကျတော့ ပျောက်နေပြီကိုး၊ အသိန်းလေ. . . ကို
စောနိုင်တစ်ယောက် ခေါင်းတွေကိုက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ
ကျောင်းမှ တက်နိုင်ပါမလားလို့ ညကတောင် စဉ်းစားမိသေးတယ်”

“ကိုစောနိုင် ဒီကနေ့ တယ်မှိုင်ပါလား. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ။
နေမကောင်းလို့လား၊ အိမ်ကလူကြီးတွေက ဆူလွတ်လိုက်လို့လား၊
ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်လို့တုန်း၊ ရန်များဖြစ်လာလို့လား”

ကရုဏာ တောင်စဉ် အထပ်ထပ်ကို ဖြတ်ကျော်စီးဆင်း၍
လာကြသည့်မေတ္တာရေလျှဉ်၏ စီးဆင်းသံများ ဖြစ်ကြသော ဤ
စကားသံတို့မှာ ကြားရသူ ကိုစောနိုင်၏ အသည်းတွင် ထာဝစဉ်
အေးမြသာယာခဲ့ပေသည်။

“ဟောဒီပုစ္ဆာဟာလေ သိန်းဖြင့် တွက်လို့မရဘူး ကိုစော
နိုင်ရယ်၊ ကိုစောနိုင် ပြပေးပါလားဟင်၊ သိန်းကို ပြပေးစမ်းပါ”
စသည့် အကူအညီ တောင်းခံသံများကို ကြားရပြန်လျှင်လည်း

ပွင့်ဦး

စောနိုင်ခမျာမှာ လုပ်ပေးရသည်ကိုပင် ကျေနပ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ပျာပျာသလဲ လုပ်ပေးခဲ့သည်။

ထိုအချိန်အခါမှာ ကိုစောနိုင်အဖို့ ပျော်မွေ့ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးအချိန်ပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အချစ်စိတ် လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ဆလောင်၍နေခဲ့သည့်အသည်းနှလုံးမှာ မခင်သိန်းအပေါ်တွင် တွယ်တာချစ်ခင်သော စိတ်တို့ကြောင့် အာသာပြေကာ စိတ်ကျေနပ် ရောင့်ရဲခဲ့ရလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ထဲတွင် ခံစားနေရသမျှကို ဖွင့်ဟမည်ဟု ကြံမိသော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံး ပညာရှာနေဆဲ ဖြစ်သည့်အခြေအနေကို စဉ်းစားမိကာ ပြောရန်မဝံ့ခဲ့ရှာပေ။ အသက်အရွယ်ကလည်း ငယ်သေးသည်။ ပညာစခန်းမှာလည်း ဆုံးချိန်သို့ မရောက်ကြသေး။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခွဲခွာချိန်မှာ များစွာလိုပေးသော်လည်း တွေးကာ ချစ်သမျှကို ဖွင့်ဟဆိုမည့်ရက်ကို ရွှေ့ဆိုင်း၍လာနေခဲ့သေးဖြင့် တစ်နေ့ တစ်နေ့ဟူသော အချိန်တို့မှာ တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ဤတွင် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်အား အတူယှဉ်တွဲ၍ နေနေရသည့်ဘဝမှ တကွစီဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်လေတော့သည်။ ခက်လက်ဝေဆာသော သစ်ပင်ထက်တွင် အေးချမ်းစွာ တေးသံစုံ ရင့်ကျူးကာ ခိုမှီနေကြခိုက်တွင် သစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲလိုက်သဖြင့် သိုက်မြိုကိုစွန့်ကာ ဘေးလွတ်ရာသို့ ပြေးကြရရှာသော ငှက်များကဲ့သို့ မိမိတို့နှင့် အကြောင်းသင့်ရာ အကြောင်းသင့်ရာ ပြောင်းရွှေ့ထွက်ခွာခဲ့ရသည့် ကိုစောနိုင်နှင့် မခင်သိန်းတို့မှာ တစ်မြို့စီကွာ၍ တရွာစီဝေးခဲ့ကြရရှာတော့သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံလိုက်ရသော ကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် ကိုစောနိုင်မှာ ပထမ၌ ရင်ထဲတွင် ဟာတာတာနှင့် ဘာဟူ၍ အမည်

သန်းဆွ

မတပ်နိုင်သည့် ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားရလေသည်။

“ကိုစောနိုင်တို့ ပြောင်းရမယ့်နေရာနဲ့ အသိန်းတို့ ပြောင်းရမယ့်နေရာဟာ တော်တော်ဝေးတာပဲနော်။ တစ်နေရာတည်းကို အတူတူပြောင်းရမယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်” ဟူသော စကားကို မခင်သိန်းထံမှ ကြားရသည့်အခါ ကိုစောနိုင်မှာ မျက်ရည်များပင် လည်လာမိရာက ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ရင်ထဲတွင် နှင့်နှင့်ဆိုဆိုကြီး ဖြစ်လာမိသေသည်။

“ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းကား ကွေကွင်းနောက်ဆုံး ရှိချေပြီဆိုတဲ့ စကားဟာ သိပ်မှန်တာပဲနော်။ တစ်ခါတုန်းက ကိုစောနိုင် စာစီစာကုံးစာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတဲ့ စာပိုဒ်ကလေးဟာ လည်း မှန်တာပဲ။ ဘာတဲ့ - လောကဇာတ်ခုံ ဤလူ့ဘုံဝယ် တွေ့ကြုံဆုံကွဲဖြစ်ရမြဲတည့် ဆိုလား. . .”

“အသိန်းကလည်းကွာ ပြန်မတွေ့ရတော့မှာ ကျနေတာပဲဟာ။ ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိပါဘူး”

“အောင်မယ် စစ်အတွင်းမှာ ကိုစောနိုင်တို့ အသိန်းတို့ဟာ ခုလို ကျန်းကျန်းမာမာ အသက်အန္တရာယ် ကင်းကင်းနဲ့ နေချင်နေရမှာလို့ ကိုစောနိုင် ပြောနိုင်သလား။ နောက်ပြီး ဘယ်တော့မှ စစ်ကပြီးမယ်မှန်းလဲ မသိ။ ဘယ်တော့မှ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ နေရမယ်ဆိုတာလဲ မသိရ။ အသိန်းတို့တတွေ ပြန်ဆုံချင်မှ ဆုံရမှာ. . .”

“တော်စမ်းပါ အသိန်းရာ။ မင်းတို့ မိန်းကလေးတွေဟာ လေ ကြံကြံဖန်ဖန်တွေးပြီး ပူကို ပူလွန်းတယ်”

ပါးစပ်ကသာ ပူတတ်လွန်းတယ်ဟု အပြစ်တင်သံနှင့် ပြောနေသော်လည်း မိမိကိုယ်တိုင်မှာမူ ရင်တွင်းရှိ အပူလုံးကို ဟန်လုပ်၍

ပွင့်ဦး

နေရသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိကာ စိတ်ထဲတွင် မသက်မသာ ဖြစ်မိလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင်ကား တကွဲစီ ကြုံရပေတော့သည်။

လူချင်းသာလျှင် တကွဲစီဖြစ်နေသော်လည်း တစ်နေ့ကျရင် တွေ့ကြရဦးမှာပဲ ဟူသောအသိသည် ကိုစောနိုင်၏အချစ်ပန်းအား မညှိမနွမ်းစေဘဲ လန်းသည်ထက် လန်းစေခဲ့လေသည်။

“ဒီတစ်ခါ ပြန်တွေ့ကြရင်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ရှိတာတွေကို ပြောပြမယ်။ ကိုယ်ချစ်နေသလို ပြန်ချစ်ဖို့ ပြောမယ်။ ကိုယ်ဟာ အသိန်းပေါ်မှာ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ချစ်မိခဲ့တာတွေ၊ အသိန်းရဲ့ကြင်နာမှုတွေ၊ အသိန်းရဲ့ စိတ်သဘောထားတွေဟာ ချစ်စရာ မြတ်နိုးစရာကောင်းလွန်းလို့ အသိန်းဟာ မောင့်ရဲ့ ရာသက်ပန် ဘဝအဖော်အဖြစ် လက်ခံပါလို့ ပြောပြမယ်။ အဲဒီအခါကျရင် အသိန်းက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့မှ လက်ခံပါမလား။ ကိုယ့်ကို စိမ်းစိမ်းကားကားကြီးများ လုပ်သွားမှာလား။ အသိန်းပေါ်မှာ ဒီလိုစိတ်မျိုးထားရင် သိပ်မုန်းတယ်၊ မခေါ်တော့ဘူးလို့များ ဆိုမှာလား။ အို အသိန်းဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဒီလောက်တောင်လဲ ရိုင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ လက်ခံမှာပါ။ အဲဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းလိုက်မှာလဲ၊ ကဲ အသိန်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ချစ်ကြပြီဆိုပါတော့၊ ချစ်နေကြရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး၊ အိမ်ထောင်ပြုဦးမယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ရဦးမယ်၊ အသိန်းလေးဟာ ဂုဏ်ပကာသနတွေကို လိုက်စားနေကြတဲ့လူ့လောကကြီးအလယ်မှာ ထည်ထည်ဝါဝါနေနိုင်ဖို့အတွက် ကြိုးစားရဦးမယ်၊ ရှာဖွေရဦးမယ်၊ စီစဉ်ရဦးမယ်၊ လင်ကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ပြုသင့်ပြုထိုက်တဲ့ ကိစ္စတွေ ပြုရဦးမယ်၊ လုပ်ရဦးမယ်”

သန်းဆွ

ကိုစောနိုင်ကား စိတ်၏အားလပ်မှုကို ရသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဤသို့လျှင် အသိန်း၏အကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားနေခဲ့မိလေသည်။ အသိန်းနှင့် ဆုံတွေ့ရမည့် အရေးကိုသာ မျှော်တွေးကြည်နူးနေမိခဲ့လေသည်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မှာ မြန်မာပြည်နှင့် နီး၍နီး၍ လာခဲ့ရာမှ အင်္ဂလိပ်တို့ ဆုတ်ခွာကာ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်နှင့် ဂျပန်စစ်တပ်များ ပူးပေါင်းကာ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဂျပန်စစ်တပ်နှင့် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်သားများ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ရောက်ပြီး လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်များ ကောင်းလာသည်နှင့်တပြိုင်နက် ကိုစောနိုင်မှာ အသိန်း၏သတင်းကို လူကြိုမေးကာ အသိန်းရှိမည်ထင်သည့် အရပ်ကိုသာ စုံစမ်းထောက်လှမ်း၍ နေမိတော့သည်။

ရန်ကုန်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ကိုစောနိုင်တို့အိမ်မှာ မီးထဲတွင် ပါသွားသဖြင့် အိမ်သို့ မပြန်တော့ဘဲ ရောက်ရှိနေတော့သည့် အိမ်လေးမှာပင်နေရင်း အသိန်းတို့ကို လွမ်းလေသမျှ ဂီတဖြင့် တစ်ဖြာ၊ စာပေဖြင့်တစ်လှည့် ဖြေသိမ့်ခဲ့ရရှာလေသည်။

ရန်ကုန်သို့ သွားရန်အတွက် မိဘနှစ်ပါးထံတွင် ခွင့်ပန်သော်လည်း စိတ်မချဟုဆိုကာ မလွတ်ဘဲ ထားကြသဖြင့် စိတ်ပျက်စရာ ကြုံရပြန်လေသည်။ ထိုမှ တစ်စတစ်စနှင့် နယ်အခြေအနေအေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်လာကာ စိတ်ချနိုင်လောက်သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်လာသည်တွင် မိဘနှစ်ပါးအား မရမက အပူတပြင်းတောင်းပန်ကာ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့ ပြန်လာရလေသည်။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင်ကား အသိန်းတို့၏ တိုက်အိမ်ကြီးပါ ပျက်စီးယိုယွင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေရာ စိတ်ထဲတွင် လွန်စွာ ထိခိုက်မိ

ပွင့်ဦး

လေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် အသိန်းတို့တတွေ ရန်ကုန်ကိုမှ ပြန်လာပါတော့မလား” ဟူသော အတွေးသည် သူ၏နှလုံးသားများကို ဆုပ်နယ်လျက်ရှိလေ၏။ မခင်သိန်းတို့ ပြောင်းရွှေ့ကြသည့်အရပ်မှာ အထက်အညာရှိ တောမြို့ကလေးတစ်မြို့ဖြစ်သဖြင့် အလွယ်တကူ သွားလာရန်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်။ ယခုကဲ့သို့ ရန်ကုန်ရှိအိမ်မှာ ပျက်စီး၍နေကြောင်းကို သိရပါက ပြန်လာရန်ခဲယဉ်းတော့မည်ကို တွေးမိပြန်လေသည်။

သို့နှင့်ပင် ရန်ကုန်မှ တောမြို့လေးသို့ စိတ်ပျက်နွမ်းနယ်စွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရလေသည်။ တောမြို့လေးတွင်ပင် မခင်သိန်းကို လွမ်းလေသမျှ ဂီတဖြင့်တစ်ဖြာ စာပေဖြစ်တစ်လီ ဖြေသိမ့်ခဲ့ရရှာသည်။ “တစ်နေ့ကျရင် တွေ့ကြရဦးမှာပေါ့” ဟူသော စိတ်ကား မလျှော့ခဲ့။ မခင်သိန်း၏ရင်တွင် ဆင်မြန်းစေမည့် အချစ်ပန်းကား လန်းလန်းရွှင်ရွှင်နှင့်ပင် ရှိလေသေးသည်။ သို့သော် လူချင်းအနေဝေးလှသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိသောအခါ “တကယ်ဆိုတော့ အသိန်းနဲ့ငါဟာ လူချင်းသာ တစ်တန်းတည်း တစ်ကျောင်းတည်း နေကြပေမယ့် အခြေအနေချင်း ယှဉ်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ကွာလှပါလား။ တောစံပယ်ရိုင်းနဲ့ နန်းထိုက်တဲ့ သဇင်လို ကွာခြားနေပါကလား” ဟူ၍ စဉ်းစားကာ စိုးရိမ်စိတ်ကလေးများပင် ပေါ်ပေါက်လာတတ်လေသည်။ ထိုစိုးရိမ်စိတ်ကလေးများကား “တစ်နေ့ကျ တွေ့ရဦးမှာပဲ” ဟူသော အသိကို ပယ်ဖျက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ခဲ့ကြပေ။

ထိုမှ ရန်ကုန်သို့လာရန် ကိစ္စပေါ်ပေါက်လာပြန်သဖြင့် လာရပြန်လေသည်။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်သည်နှင့် တွေ့သမျှ သိသမျှ လူအပေါင်းတို့အား မခင်သိန်း၏အကြောင်းကို မသိမသာတစ်နည်း

သန်းဆွေ

သိသိသာသာ တစ်မျိုးဖြင့် မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့လေသည်။ ဤတစ်ခေါက်တွင်မှ ကိုစောနိုင်တို့ကျောင်းမှ ဆရာမတစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိတော့သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုစောနိုင်၊ ကျန်းကျန်းမာမာပဲနော်၊ မင်းတို့ အိမ်သားတွေရော နေကောင်းကြရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် ဆရာမ”

“မင်း ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ တောမှာပဲနေတယ်”

“စစ်ထဲ ဝင်ပါလားကွာ”

“ကျွန်တော်တို့ ဗလမျိုးနဲ့ လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဆရာမသည် ကိုစောနိုင်၏ စကားသံကြားရသည်တွင် အားရပါးရ ရယ်လေသည်။ ထို့နောက် သူသိသမျှ ကျောင်းသားတွေအကြောင်းကို မေးလည်းမေးသည်။ သူသိသမျှ ကျောင်းသားတွေအကြောင်းကို ပြောလည်းပြောပြလေသည်။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မေးလိုက်ပြောလိုက် လုပ်နေရာမှ နောက်ဆုံးတွင် မခင်သိန်းအကြောင်းသို့ ရောက်လေတော့သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ မခင်သိန်းသတင်း ဘာကြားလဲ ဆရာမ”

“အသိန်းလေးဟာ သူတို့ပြောင်းသွားတဲ့မြို့က စက်သူဌေးသားတစ်ယောက်နဲ့ ဟိုတလောကတွင် လက်ထပ်လိုက်တယ်လို့ ကြားတယ်။ ရန်ကုန်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သူတို့ရဲ့အိမ်ကြီးလည်း ပျက်စီးနေ ဆိုပဲ”

“ဘာ . . . အသိန်း အိမ်ထောင်ကျနေပြီ ဟုတ်လား ဆ

ပွင့်ဦး

ရာမ”

“အေး. . . ဟုတ်သတဲ့၊ ဟုတ်တယ်တဲ့။ ဘာလဲ မင်းပိုးနေလို့လား၊ ကျောင်းတုန်းက မင်းနဲ့တော့ သိပ်ရောတာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ရောတာက ရိုးရိုးပါ၊ မောင်နှမလိုပါ”

“ဪ. . . ဪ. . . ဒါထက် ကျီးကန်းကျော်ဝင်းရော ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

ဆရာမကား မခင်သိန်း၏အကြောင်းတွေထဲ ကြာရှည်စိတ်ဝင်စား၍မနေဘဲ နောက်တစ်ယောက်အကြောင်းကို ဆက်မေးခဲ့၏။ ကိုစောနိုင်မှာ ဆရာမ၏စကားကို အလိုက်သင့် ပြောနေရသော်လည်း. . . .

“အသိန်းတစ်ယောက် စက်သူဌေးသားနဲ့ ယူလိုက်ပါကော” ဟူသော စကားသံသာလျှင် နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်၍ နေခဲ့လေ၏။ ဆရာမနှင့် လူချင်းခွဲ၍ လာခဲ့တော့မှ ကြားရသည့်သတင်းကို ရှင်း လင်ကြည်လင်ခြင်းကင်းမဲ့သော ဦးနှောက်ဖြင့် စဉ်းစားနေမိလေ၏။ “မြေပေါ်မှာ ရွှေကြော်ငြာထုတ်သံကြားရတာက ဟုတ်မှန်ပါမလားနော်၊ ဘဝင်မှာ ဆို့လှချည့်ရဲ့၊ ရှင်ဘို့မယ်ရဲ့အကြောင်း” ဆိုသကဲ့သို့ ဘဝင်ဆိုစရာ သတင်းစကား ကြားရလေပြီ။ မဟုတ်နိုင်စရာလည်း မရှိ။ မဟုတ်သည့်သတင်းကို ဆရာမက လုပ်ကြံ၍ ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်၊ တကယ်ကြား၍သာ ပြောပေလိမ့်မည်။

ဤတွင် မိမိတစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးဖြင့် ရူးခဲ့မိသည်များကို တွေးကာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိလေသည်။ မခင်သိန်းတို့ကဲ့သို့ ပစ္စည်းရှင် ဓနရှင်တွေမှာ သူတို့နှင့် သင့်လျော်ရာများ နေရာတကာ

သန်းဆွေ

တွင် အသင့်ရှိပေသည်။ မခင်သိန်း၏မိဘများကလည်း သူတို့၏ သမီးကလေး ရွှေရေးပန်းခက်ကို အထက်တန်းစာ ဂုဏ်ရှင် ဓနရှင် လောကတွင်သာ ကျင်လည်စေပေလိမ့်မည်။ မခင်သိန်းနှင့် လူချင်း မခွဲခွာမီက ပြောသွားခဲ့သော မခင်သိန်း စကားအတိုင်း မခင်သိန်း နှင့် ကိုစောနိုင်တို့မှာ သည်တစ်သက်တွင် ပြန်ဆုံရန် ခဲယဉ်းဘိ သည်။

“ဆုံးပြီ-ဆုံးပြီ” ဟူသော အသိသည် ကိုစောနိုင်အဖို့တွင် အသက်ရှူကျပ်လှမှု ဆိုးရွားလှသည်။ ဝေဒနာကို ဖြစ်ပေါ်စေတော့ သည်။ အသည်းလွှာ မြေမဟီဝယ် အမြစ်ဖြာ ယှက်တွယ်ခဲ့သည့် အချစ်ပင်မှ အချစ်ပန်းခက်ကား ဆင်မည့်သူနှင့် ဝေးလေပြီ။ ဆွတ် ချူယူငင်လိမ့်နိုးနှင့် မျှော်ကိုးလာနေခဲ့ရာက မညှိုးနွမ်းအောင် စောင့် ရှောက်ခဲ့သည့် ချစ်ပန်းမာလာကား တော်မဝင် နန်းမထိုက်သဖြင့် ပစ်ပယ်ခံရလေပြီ။

**“ချူတော်မူလာနိုး မျှော်ကိုးကာ ပူဗျာပါကြွယ်၊
ရည်ရွယ်ချက် ညွတ်ပျောင်း၊ ကြာလေ ညှာကြွ
ညောင်းမျှကွယ်၊ အရိုင်းစံပယ်မို့ ပစ်ပယ်၊
ပန်းတော် မဝင်လေတယ်၊ ငွေသင်္ဃင် ကြုံမွှေး၊ သူ
ရွေးပြီးထင်အားငယ်၊ တွက်ရေသော် ရက်တွေ
ခြား၊ စောင့်စားရင်း မြေမှာကြွေကြွေကာ နွမ်းလေ
ပြီကွယ်၊ ငွေချပ်လွှာဆွေး... မာလာမွှေးရနံ့
ပြယ်...”**

ကိုစောနိုင်ကား ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ရလေပြီ။ လူမှန်း သိစ အချစ်ဟူသောအသိတရားကို ခံယူစအရွယ်ကပင် စတင်ခဲ့ ချစ်ခဲ့ရသူအား ချစ်သမျှကိုမှ မလှစ်ဟရသေးမိကာလတွင် ဆုံးရှုံးရ

ပွင့်ဦး

ခြင်းကို ရင်ထုမနာ ဖြစ်မိလေတော့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ ကိုစောနိုင်မှာကား လူ့လောက၏ သဘာဝကို မဆင်မခြင်တတ်သည့်သူ မဟုတ်လေရာ သူ၏ဖြစ်စဉ် မှာ သူတစ်ယောက်သာလျှင် ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ရသည့် အဖြစ် မျိုး မဟုတ်၊ လူ့လောက ဇာတ်ခုံထက်ဝယ် သူသူငါငါ ဖြစ်နေကျ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုဟု မကြာမီ နားလည်လာတော့သည်။ မခင်သိန်းနှင့် မခွဲခွာမီက ပြောသကဲ့သို့ “ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း၊ ဆက်ဆံခြင်းကား၊ ကွေကွင်းနောက်ဆုံးရှိချေပြီ” ဆိုသည့်အတိုင်း ခွဲခွာခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ယခု မခွဲခွာရလျှင် တစ်နေ့ကျ ကွေကွင်းရတော့မည်။ သည်လမ်းကို ဘယ်သူမှ ရှောင်၍မရ။ တစ်နေ့ကျလျှင် မုချ ဆတ်ဆတ် ဆုံရမည်သာ ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း သဘောပေါက်လာလေသည်။

လူဆိုသည်မှာ လွန်စွာ အဆုံးမရခက်လှသည့် သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်လေရာ ကိုစောနိုင်မှာ သဘောတရားတွေပေါက်၍ နားလည်မှု တွေ ရနေသည့်တိုင်အောင် မခင်သိန်းအပေါ်တွင် ထားရှိသည့်သူ ၏ စွဲလမ်းစိတ်ကိုကား တော်တော်နှင့် ဖျောက်ဖျက်၍မရနိုင်ခဲ့။ ဤတွင် စွဲလမ်းခြင်းတရားအား လမ်းကြောင်းလွှဲပေးသည့်အနေဖြင့် ယခင်က ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းနှင့် လက်စလက်ရှိနေသော ဂီတရေယာဉ်ကြောတွင် မိမိ၏ဘဝကို ပစ်ချကာ နှစ်မြှုပ်စေလေတော့သည်။ အချိန်ရှိသမျှ ဂီတ-ဂီတ-ဂီတကိုသာလျှင် အဖော်ပြုကာ ဂီတနှင့်သာ မွေ့လျော်နေခဲ့လေတော့သည်။

မိန်းကလေးများနှင့်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး မပေါင်းတော့ပေ။ ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါင်းသင်းလိုစိတ်လည်း မရှိတော့။ နားလည်မှုရကာ သဘောတရားကို သုံးသပ်မိခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း ထိုသဘောတ

သန်းဆွေ

ရားကို သုံးသပ်နိုင်သည့်အချိန်ထိ ခံစားခဲ့ရသည့် ဝေဒနာ၏ ပြင်းထန်မှုကို တွေးကာ ဤသို့သော ဝေဒနာမျိုး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံ၍ ခံစားရဦးမည်ကို ထိတ်လန့်မိ၏။ တစ်ခါက သီတာရေနှင့်တူသော အသည်းနှလုံးမှာ ရွံ့နှစ်ပမာ ညစ်နွမ်းခဲ့ပြီဖြစ်ရာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံ၍ ညစ်နွမ်းရဦးမည်ကို ကြောက်ရွံ့၍ နေခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုစောနိုင်မှာ သူ၏ဘဝအား တူရိယာနှင့် စာအုပ်စာတမ်း၊ ဆေးခွက်၊ စုတ်တံတို့ဖြင့် ကာရံ၍ နေခဲ့ရှာပေသည်။

“တကယ်ပဲ ကိုသန်းဆွေ၊ ကျွန်တော်ဟာ အချစ်ဆိုတာကို မုန်းပြီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်တာနဲ့ပဲ ချစ်ရေးကိစ္စကို မစဉ်းစား၊ မိန်းမတွေကို ချစ်သူအဖြစ် မထားတော့ဘဲ တူရိယာနဲ့ အလုပ်တွေကိုသာ ချစ်သူအဖြစ် ထားရခဲ့တော့တယ်”

“အသိန်းနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ နောက်ထပ်တွေ့ကြသေးသလား”

“တွေ့ကြတာပေါ့ ကိုသန်းဆွေ၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်က ပြန်တွေ့တဲ့နေရာမှ ဆန်းတော့တာပဲ”

“လုပ်စမ်းပါဦးဗျ၊ ဘယ်လိုတွေ့ကြတာလဲ... ဘယ်တုန်းက တွေ့တာလဲ”

“ပြန်တွေ့ရတာကတော့ မနှစ်ကပဲ၊ သူတို့သားအမိ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်နေကြတာကို မမျှော်လင့်ပဲနဲ့ သွားတွေ့တော့မှ သိရတာပဲ”

“သူ့ ယောက်ျား မပါဘူးလား”

“သူ ယောက်ျား ရသွားတယ်ဆိုတဲ့သတင်းဟာ ဟုတ်ကို မဟုတ်ဘူးဗျ၊ စေ့စပ်တယ်ဆိုတာကတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် မယူဖြစ်ကြဘူးတဲ့ဗျ”

ပွင့်ဦး

“ဪ... ဪ... ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မဆက်တော့သလဲ”

“ကျွန်တော် သူ့ကို မချစ်တော့ဘူး၊ ချစ်ကြည့်လို့ မရတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း၊ ကလေးမက အရင်နဲ့မတူတော့လို့လား၊ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်နေလို့လား...”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ အရင်ကထက်တောင် လှနေပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်မင်လျက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် သူ့အမူအရာကို ကြည့်ရတာဟာ ကျွန်တော်က သာ ခုနေအခါမှာ ချစ်ဖို့တောင်းခံရင် အလွယ်တကူ ပေးအပ်မယ့် ပုံ ပေါ်နေတာပဲ”

“ဒါနဲ့များ ခင်ဗျားက ဘာလို့မချစ်နိုင်ရတာလဲ၊ ငယ်ကအချစ် အနှစ်တစ်ရာမမေ့သာဆို”

“မမေ့တာနဲ့ ချစ်တာဟာ တခြားစီပဲဗျ၊ ဒီလိုလေဗျာ၊ အသိန်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ဟာ ငယ်ငယ်ကလေးကနေပြီး အရှိန်မပျက် အတူတူ ဆက်ခဲ့ကြမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ တစ်လထက်တစ်လဆိုတာလို ချစ်သထက် ချစ်နေမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ လင်ရသွားပြီလို့ ကြားရတဲ့အချိန်က ကျွန်တော့်အသည်းဟာ တကယ်ပဲ အက်ကွဲနေတယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ သူ့အတွက် ရည်မှန်းပြီး သူ့ချစ်လိမ့်မယ်အထင်နဲ့ ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်အချစ်ပန်းဟာ ညှိုးနွမ်းကြွေကျခဲ့ပြီ၊ မှန်တာပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို ချစ်ချင်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ချစ်စရာ အသည်းမရှိတော့ဘူးလို့ထင်တယ်၊ ကျွန်တော့်အသည်းလွှာမဟီမှာ ရနံ့တွေတချီချီနဲ့

သန်းဆွေ

ဝင်ခဲ့တဲ့ ချစ်ပန်းပွင့်ဖူးလေးဟာ ကြွေခဲ့ပြီ၊ ဒီမှာ ကိုသန်းဆွေ. . .”

“ဗျာ. . .”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓရဲ့ အဘိဓမ္မာထဲက ‘သန္တတိ’ ဆိုတဲ့စကားကို စဉ်းစားမိမှာပေါ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်စက္ကန့်က ကျွန်တော့်နဲ့ အခု ကျွန်တော်ဟာ အမြင်အားဖြင့်သာ အတူတူပဲထင်ရပေမယ့် အမှန်အားဖြင့် မတူတော့ဘူးဆိုတာလေ၊ မြစ်ထဲစီးနေတဲ့ ရေတွေဟာ ကြည့်တော့သာ တပြင်တည်းထင်ရပေမယ့် အမှန်အားဖြင့် စောစောကရှိတဲ့ရေနဲ့ အခုရှိတဲ့ရေနဲ့ မတူတော့ဘူး ဆိုတာတွေလေ၊ ခင်ဗျားအဖို့မှာ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ ရုပ်အားဖြင့်၊ အမြင်အားဖြင့်သာ စောနိုင်ချင်းအတူတူပဲလို့ ထင်ရပေမယ့် အသွင်သဏ္ဍာန်၊ ကျွန်တော်ရဲ့ နာမ်တရားတွေကတော့ ပြောင်းခဲ့ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်ဟာ အသိန်း လင်ယူသွားပြီဆိုကတည်းက ခံစားနေခဲ့ရတဲ့ ဝေဒနာကို စာပေတွေ၊ ဂီတတွေနဲ့ ကုခဲ့တယ်။ လွမ်းစရာပေါ်လာရင် ရင်နာစရာနဲ့ ဖျောက်ဆိုသလို နာလုံးတွေ ရှာဖွေတွေးပြီး သူ့ကို မချစ်နိုင်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို ချစ်မိလို့ ဒုက္ခခံရတာမို့ ဒုက္ခနဲ့ကင်းရအောင် သူ့ကို မချစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ သူ့ကိုသာမက မိန်းမတွေ မှန်သမျှကို မချစ်မိအောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အချစ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကြီး တစ်ရပ် ကျွန်တော့်အသည်းကြားမှာ ကပ်မလာအောင် ရှောင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝဟာ အချစ်တွေ ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ပြီ၊ အသိန်းကို ချစ်မိတဲ့ အချစ်မီးလျှံ မီးတောက်ရဲ့ အရှိန်ကြောင့် ကျွန်တော်ရဲ့ အချစ်ပန်းလေးဟာ လဲ လောင်ကျွမ်းခြောက်သယောင်းခဲ့ပြီ”

ပွင့်ဦး

ကျွန်တော်က ကိုစောနိုင်ကိုသာ ငိုငံ၍ ကြည့်နေမိလေသည်။

“မှန်တာပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို တစ်နေ့မှ မမေ့ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီလို မမေ့တာဟာ ချစ်စရာ၊ ကြည့်နူးစရာတစ်ခုအနေနဲ့ သတိရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ထမင်းလုံးတစ္ဆေ ခြောက်ခံရတာကို သတိရနေတဲ့အနေမျိုးနဲ့ သတိရတာ၊ သူ့ဟာ ငါ့ကို ဒီလောက် ဒုက္ခပေးခဲ့ပါလား။ သူ့ကို ချစ်မိတဲ့အတွက် ငါ့ဘဝဟာ ဒီလောက်တောင် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါကလား။ ဘယ်နှယ်ဗျာ . . . ကိုသန်းဆွေနှယ် သူလည်း လင်ယူသွားပြီဆိုရော ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ပျော်စရာရှာလို့ မတွေ့တော့ဘူး။ တက်ကြွမျှော်လင့်တဲ့စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြန်မြန်သေသွားတာပဲ အေးတယ်လို့ ထင်မိခဲ့တယ်။ ဒီတွင် အဲဒီစိတ်တွေကို ကုစားနိုင်တဲ့ဟာတွေကို ရှာတော့ အနုပညာကို တွေ့ရတော့တာပဲ။ စာပေ ဂီတ ပန်းချီဆိုတာတွေကို တွေ့ရတာပဲ။ ဒီလုပ်ငန်းတွေထဲမှာ နစ်မြုပ်ထားလိုက်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်လောကကို မေ့တော့တာပဲ။ ကဗျာစပ်ဖို့ ကာရန်တွေရှာတဲ့အခါ ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ စာတွေဖတ်ပြီး နေရတဲ့အခါ၊ ဆေးရောင်တစ်ရောင်နဲ့ တစ်ရောင်စပ်နေတဲ့အခါ၊ အသံလှိုင်းလေးတွေကို ဖမ်းယူနေတဲ့အခါ၊ အဲဒီအချိန်အခါတွေမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ဘဝ ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ သုခဝေဒနာ၊ ဝေဒနာဟူသမျှကို မေ့ပျောက်နိုင်ခဲ့တော့တာပဲ။ အဲဒီအနုပညာထဲမှာ လည်နေတုန်းမှာ ကလေးမလေး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်တော် ချစ်တဲ့အချစ်ဟာ ကျွန်တော့်ဂီတအပေါ်မှာ ထားတဲ့အချစ်လောက် မပြင်းထန်လှတာနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ အနုပညာကို ချစ်တဲ့စိတ်ကပဲ အနိုင်ယူခဲ့တယ်။ အခု အသိန်းနဲ့ ပြန်တွေ့တဲ့အခါမှာလည်း ကျွန်တော်ရဲ့ စိတ်ဟာ

သန်းဆွေ

အရင်ကလို ချစ်လှတယ်ရယ်လို့ မရှိတော့တာကို ပထမတော့ အံ့ဩမိသေးတယ်။ နောက်တော့မှ ခုနကပြောတဲ့ ‘သန္တတီ’ ဆိုတဲ့ စကားကို သွားပြီး သတိရမိတော့မှ ဒီလိုဖြစ်တတ်တာဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်အစစ်အမှန် မပြောင်းလွဲတဲ့ တရားပါလားလို့ တွေးမိတော့တယ်”

“အင်း. . . ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုဖြစ်တတ်တာမျိုးကို တစ်ခါက စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်။ အဲ. . . ခုမှပဲ ကိုယ်တွေ့ကြုံရတော့တာပဲ”

“ဟုတ်လား. . . စာအုပ်ထဲမှာ တွေ့ဖူးသလား၊ ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာလဲ”

“ဆမ်းမားဆက်မွန်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုလေးတစ်ခုပါ။ ‘Episode’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုလေးပါ။ ဝတ္ထုထဲမှာ စာပို့သမားတစ်ယောက်နဲ့ ပစ္စည်းရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ သမီးပညာတတ်ကလေးနဲ့ ကြိုက်ကြတယ်။ ကောင်မလေးကလဲ ကြိုက်၊ စာပို့သမားလေးကလဲ ကြိုက်ကြတယ်။ လူကြီးတွေက သူ့သမီးမှာ ရည်းစားရှိတယ်ဆိုတော့ ကောလိပ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့လူပဲ အောက်မေ့နေကြတယ်။ နောက်တော့မှ စာပို့သမားမှန်းသိတော့ ဒေါ်ပွဲကြတာပေါ့။ ဒီကြားထဲ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ချိန်းတွေ့ကြ၊ လည်ပတ်ကြ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြနဲ့နေခဲ့ရာက တစ်နေ့တော့ စာပို့သမားလေးဟာ စာတိုက်ကငွေတွေ အလွဲသုံးစားမှုနဲ့ အဖမ်းခံရတယ်။ အဲဒီတွင် လူကြီးတွေက ကောင်မလေးကို ကောင်လေးနဲ့ အဆက်ဖြစ်ဖို့ ပြောကြတယ်။ ကောင်မလေးကလဲ ကောင်လေးထောင်က ထွက်မလာမချင်း စောင့်နေမယ်လို့ပြောတယ်။ “သူက ကျွန်မကို ချစ်လွန်းလို့၊ ကျွန်မကို ကျွေးမွေးချင်လို့၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး သုံးရအောင်လို့ ငွေတွေ ဗုန်းမိတာပါပဲ” ဆိုပြီး ကောင်လေးကို ပိုချစ်နေတယ်။ မိဘတွေကလဲ ဒေါ်ပွဲပြီး ကောင်မလေးကို အိမ်က

ပွင့်ဦး

နှင့်ထုတ် ပစ်လိုက်တယ်။ ကောင်မလေးဟာ အလုပ်တိုက်တစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ရင်း ကောင်လေး ထောင်ကအထွက်ကို စောင့်နေတယ်။ မကြာမကြာ တွေ့ကြုံ ဆုံကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နေကြရာက တစ်နေ့ကျတော့ ကောင်လေးဟာ ကောင်မလေးကို မတွေ့ချင်တော့ပါဘူးရယ်လို့ ဖြစ်လာတော့တယ်။ “မင်း ငါ့ဆီကို မလာပါနဲ့တော့” လို့လဲ ကောင်မလေးဆီကို အပြောလွှတ်လိုက်တယ်။ သူ့အကြောင်းပြချက်ကတော့ သူဟာ ကောင်မလေးအပေါ်မှာ ဆယ့်ရှစ်လလုံးလုံး သေလုနီးပါး ချစ်ခဲ့ရသတဲ့၊ နေ့ရော ညရော သူ့စိတ်နဲ့ပဲ ဝေဒနာ ရလောက်အောင် ချစ်ခဲ့ရသတဲ့၊ အခု သူ့ကို ချစ်စရာခွန်အား မရှိတော့ဘူးတဲ့။ သူ့ကိုလည်း လက်မထပ်ချင်တော့ဘူးတဲ့။ သဘောကတော့ ခုနက ခင်ဗျားပြောသလို ဖြစ်တာမျိုးလား မပြောတတ်ပါဘူး။ အဲဒီဝတ္ထုထဲ မှာတော့ အဲဒီလို ပြောတာကို တစ်ဆင့်ပြောတဲ့လူဟာ ကလေးမလေးဆီကိုလဲ သွားပြောပါရော၊ ကလေးမလေးဟာ တကတည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲလို့ မဆုံးနိုင်တော့ဘဲ နောက်ဆုံးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေလိုက်တယ်”

“ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရတယ်”

“အဲဒီလို ဝတ္ထုကို ဖတ်ခဲ့ရတုန်းက ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား ထင်ခဲ့တယ်။ အခါ ခင်ဗျားပြောတာကို ကြားရတော့မှ ယုံရတော့တာပဲ”

“မယုံမရှိနဲ့ ကိုသန်းဆွေ၊ အချစ်ဆိုတဲ့ တရားဟာ တော်တော်လေးတော့ ဆန်းပြားတယ်”

“အဲဒီဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လမ်းဟာဖြင့် နောက်ဆုံးမှာ သူတစ်ခါက သူ့အလုပ်စာတိုက်ကငွေတွေကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး စေတနာ တရဟောနဲ့ကျွေးမွေးခဲ့တဲ့သူကိုတောင် နောက်ဆုံးမှာ မုန်းလှ

သန်းဆွေ

ချည်ရဲ့ ဖြစ်ရတော့တာပဲ”

“ကျွန်တော်က သူ့လောက်တော့ မဆိုးလှပါဘူး၊ မချစ်နိုင်တာ တစ်ခုပါပဲ၊ မုန်းတော့ မမုန်းပါဘူး”

“ဪ၊ ဪ . . . တော်ပါသေးရဲ့”

“နောက်ပြီး ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ ဆိုရင် အချစ်ဆိုတဲ့သဘောကို လက်တွေ့ခံစားရတဲ့အချိန်ကစပြီး သောက ဗျာပါဒကိုသာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေတော့ ကျွန်တော့်အဖို့မှာ အခုလို ပူဆွေးတမ်းတပြီး နေရတာပဲ ကြည်နူးသလိုလို နေတော့တယ်။ အသိန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စမှာလဲ အသိန်းဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ မရရအောင်ယူပြီး ပေါင်းသင်းရမယ့် မိန်းကလေးအဖြစ်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ အဆိုးရှုံးခံပြီး တသသ လွမ်းနေရမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သဘောထားပြီး နေသွားရတော့မှာပဲ”

“ဒါဖြင့် . . . ခင်ဗျား မခင်သိန်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်ပြီး မဆက်တော့ဘူးပေါ့”

“ဪ . . . ခက်ပါတီ ကိုသန်းဆွေလေ . . . ကျွန်တော့်အဖို့ ပွင့်ဦးကြွေခဲ့ပါပြီလို့ ဆိုနေမှပဲ”

ကျွန်တော်သည် ကိုစောနိုင်၏ သီချင်းနောက်ဆုံးပိုဒ်ကို ဆက်၍ ကြည့်မိလေတော့သည်။

**“စံပယ်ဖြူတုံးခါမှ ခင်ဖုန်းသက်ဝေ ရယ် . . .
ဘယ်စိတ်လည်လို့ ပေါ်လာပြန်တယ်၊ လျှောင်
တာလေလားနော်ကွယ် . . . ဖန်လာပုံ အခု
ဆန်းကြယ်၊ အချစ်ဖြင့် ဆိတ်သုဉ်း၊ ဆုံးရှုံး
လောင်ကျွမ်းခြောက်ခန်းပေါ့ မောင့်ဘဝစဉ်တွေ**

ပွင့်ဦး

ဝယ်၊ ဆက်သွယ်သန္တတိ မမြဲသော ရုပ်နာမ်
ပြောင်းလွဲသည့်နှယ်၊ ဖြစ်ပြန်၊ ပျက်ပြန် အစစ်
အမှန်တရားကွယ်... မူလွန်းခဲ့သူရယ်၊ ပွင့်ဦး
ကြွေမှတော့ဖြင့် မပန်စေချင်ရက်တော့တယ်...”

ကိုစောနိုင်၏ အသည်းလွှာမဟီတွင် သင်းရနံ့တချိချိဖြင့်
တကြိုင်ကြိုင်ဝင့်နိုင်ခဲ့သော ခိုင်အပွင့်အဖူး ချစ်ပွင့်ဦးကား ကြွေကျ
ခြောက်နွမ်းပေပြီတကား။ ။

သန်းဆွေ

ရွှေမဝမဂ္ဂဇင်း

၁၉၅၁-ခုနှစ်၊ မေလ၊

